

Inhoud

Proloog

DE CREATIE VAN TAYLORS IMAGO ix

Deel

EEN LIEFTALLIG BEGIN VOOR DE COUNTRYKONINGIN

- 1. Taylor Swift**
HET ONTSTAAN VAN EEN BEGRIP 3
- 2. Fearless**
DE POPPRINSES NEXT DOOR 25
- 3. Speak Now**
FIGUURLIJK DE BROEK AAN,
FYSIEK DE JURK 61

Deel

DE TURBULENTE TRANSITIE VAN COUNTRY NAAR POP

- 4. Red**
GRANDMA CHIC IN EEN
MODERN JASJE 101
- 5. 1989**
WIE DRAAGT ER NU DE
KORTE ROKJES? 139
- 6. reputation**
BREAK-UPS, BREAKDOWNS EN DE
ULTIEME COMEBACK 175

Deel

III

HAAR ZELFGEBOUWDE POWERHOUSE

- 7. Lover**
EEN METAMORFOSE IN
TECHNICOLOR **217**
- 8. folklore en evermore**
HOE ZE COTTAGECORE
EIGENHANDIG MAINSTREAM
MAAKTE **257**
- 9. Midnights**
DE OPKOMST VAN
EEN LEGENDE **279**

Deel

IV

FROM THE VAULT (BOOK VERSION)

- 10. Bloopers**
ZEVEN OUTFITS WAAR TAYLOR 'NEE'
TEGEN HAD MOETEN ZEGGEN **301**
- Epiloog**
VERTEL JE VERHAAL EN
SCHRIJF GESCHIEDENIS **309**
-
- DANKWOORD **321**
FOTOCREDITS **323**
REGISTER **326**

Proloog

DE CREATIE VAN TAYLORS IMAGO

IK ZEG VAAK VOOR DE GRAP DAT MIJN RELATIE MET TAYLOR DE LANGSTE VAN mijn leven is (zonder mijn man te willen beledigen). Omdat we slechts drie jaar van elkaar verschillen in leeftijd, zag ik Taylor als een oudere zus die net als ik het leven en de liefde aan het uitvogelen was. Omdat Taylor en ik ongeveer tegelijkertijd door onze rommelige tienerjaren en begin twintiger jaren gingen, zijn haar eerste albums als een soort plakboek van mijn pubertijd. Het voelde alsof haar liedjes mijn eigen ervaringen weerspiegelden – de middelbareschoolliefde die uit elkaar viel in de eerste zomer na de eindexamens ('Tim McGraw'), de voortijdige nostalgie van het 'wijzer' worden en terugblikken op de derde klas ('Fifteen'), dat spannende en eenzame gevoel wanneer je verhuist vanuit je ouderlijk huis en voor het eerst op jezelf gaat wonen ('Never Grow Up'), de emotionele rollercoaster van wanneer je iemand datet die gemengde signalen afgeeft ('Red') en het schrijnende besef dat helen niet lineair is ('Clean'). Naarmate ze ouder werd en haar stappen richting volwassenheid zekerder en standvastiger werden, bleven onze werelden parallel aan elkaar bestaan en sloegen we samen nieuwe en genuanceerde wegen in – de ontdekking dat 'thuis' een persoon kan zijn ('New Year's Day'), de angstaanjagende confrontatie met de sterfelijkheid van een ouder ('Soon You'll Get Better') en de pijnlijke realisatie na je dertigste verjaardag dat er misschien nooit een moment zal komen waarop je al je zaken op orde hebt ('Dear Reader'). Het proces van opgroeien en je weg vinden in het leven als jonge vrouw is niet makkelijk, maar ik heb nooit het gevoel gehad dat ik deze turbulente tijd alleen doormaakte omdat, zoals voor zoveel Swifties geldt, Taylors muziek het verhaal van mijn bestaan verklankte.

Taylor heeft altijd een intrinsiek begrip gehad van de kracht van perceptie, vooral door middel van mode. In de loop der jaren veranderde haar stijl van een subtiel

middel om een imago neer te zetten in een strategische kunstvorm waarmee ze rechtstreeks communiceerde met gewijden.

Ik vind het prachtig dat mode een visuele tijdscapsule van ons diepste zelf is. Als ik terugkijk op foto's van mijn leven kan ik precies herkennen wanneer ik ballet ontdekte (ik droeg toen strakke knotjes en mijn garderobe bestond voornamelijk uit zachte pastelkleuren), wanneer ik voor het eerst werd uitgelachen omdat ik 'te meisjesachtig' was en mijn outfitkeuzes ter correctie juist bewust tegendraads werden (denk aan overalls, baseballpetten en ensembles die volledig bestonden uit verschillende tinten blauw), wanneer ik door mijn punkrockfase ging (eyeliner – maar alleen op de waterlijn, uiteraard – gecombineerd met band-t-shirts, gescheurde jeans en All Stars). En ga zo maar door. Sommigen zouden misschien zeggen dat deze kleren kostuums waren. Maar daar zou ik tegen inbrengen dat het een accurate weerspiegeling was van wie ik op dat moment was (of wilde zijn). Mijn kleding was een uiting van mijn interesses en de dingen die ik belangrijk vond en fungeerde tegelijkertijd als zowel mijn zwaard als mijn schild; ze was als een harnas om mijn onzekerheden mee te bedekken en een middel om invulling te geven aan hoe ik mijzelf wilde laten zien aan anderen – en ook aan mezelf.

Taylor's groeiende zelfvertrouwen in het uitdrukken van haar identiteit door middel van mode sloot naadloos aan bij mijn eigen persoonlijke ontwikkeling als fan en bewonderaar van haar carrière. Toen ik in 2011 mijn bachelor journalistiek behaalde, begon ik de blog Taylor Swift Style. In die tijd kon je alleen in de pers over celebritymode lezen, en dat ging meestal uitsluitend over wat er gedragen werd op de rode loper. Als je benieuwd was naar de leuke blouse die Taylor droeg tijdens haar ochtendlijke bezoekje aan de Starbucks in Nashville, had je pech. Het was een heel andere tijd dan het overvloedige medialandschap dat we tegenwoordig kennen.

Dus naast de colleges die ik volgde om mijn interview- en onderzoeksvaardigheden aan te scherpen en de krantenstages die me leerden om dieper te graven naar wat mensen drijft en hoe ik hun verhalen op een boeiende manier kon vertellen, bundelde ik mijn groeiende expertise in mijn blog. Aangestuurd door pure wilskracht, een droom en goede wifi begon ik vertrouwd te raken met de grote modehuizen. Ik ontdekte hoe ik huiscodes kon herkennen in de snit van het lijfje van een jurk, het hengsel van een tas of de hak van een schoen. Ik leerde de verschillen te onderscheiden tussen manchetten van overhemden en halslijnen van jurken. Al van jongs af aan hield ik van verhalen – ik las ze en vertelde ze even graag. Als jonge verslaggeefster leerde ik over de kracht van details en het belang van nauwkeurigheid. Deze facetten vormden de uitgangspunten van mijn schrijfaanpak. En zodoende, geïnspireerd door Taylor's teksten die op authentieke wijze de ervaringen van vrouwen van mijn generatie vastlegden, kwamen al mijn interesses samen in een blog en de bijbehorende socialmediakanalen. Ik begon Taylor's kleding te identificeren en

zocht naar links zodat andere enthousiaste en geïnteresseerde fans de kledingstukken zelf konden kopen. Daarna ging ik nog een stapje verder door ook commentaar te geven op de mogelijke symboliek en boodschap achter haar kleding en mijn eigen opvattingen te delen over de look die ze aan de wereld presenteerde.

‘Als ik een album ging maken [...] begon ik met het uitdenken van het concept: “Hoe ziet dit album eruit? Wat worden de kleuren[?] [...] Wat is de esthetiek? Wat wil ik dat dit symboliseert?” Want al heel vroeg in mijn carrière wilde ik elk album neerzetten als zijn eigen era.’

—Taylor Swift, Toronto International Film Festival, 2022

De content die ik lukraak uit mijn mouw schudde, overbrugde een kloof die was opengelaten door de bekende modebladen. De digitale wereld voelde aan als het Wilde Westen, waar iedereen probeerde te bepalen hoe ze aanwezig wilden zijn. In de modewereld, waar het gebruikelijk was om scherp of zelfs kattig uit de hoek te komen, wilde ik een plek creëren waar ruimte was voor kritische vriendelijkheid in denken en doen. Ik voelde dat het aan mij was om journalistieke nauwkeurigheid te combineren met een bedachtzame, standvastige mening, zoals die vriendin die je voordat je de deur uit gaat behoedt voor je eigen outfitkeuzes en die de eerste verdedigingslinie vormt als iemand er een gemene opmerking over maakt. Ik geloofde ook dat het in de weidse wereld van het internet, waar trollen in overvloed te vinden zijn, mogelijk zou moeten zijn om met mensen in contact te komen door middel van authentieke, gedeelde passies. Ook dat leerde ik van Taylors muziek. Ik wilde graag andere mensen vinden die het net als ik leuk vonden om genuanceerde gesprekken te voeren over mode en songteksten, en die stijl zagen als een medium waarmee we uitdrukking geven aan onze drijfveren en gedachten.

En dat is gelukt.

Ik vond honderdduizenden mensen wier passies en interesses overeenkwamen met die van mij. We groeiden uit tot een hechte gemeenschap van tss'ers:

een fandom-niche binnen een fandom van mensen die zowel mode als ‘Swiftiaans’ vloeiend spraken en die een kritisch gesprek konden voeren waarin ruimte was voor verschillende meningen zonder dat ze meteen, al kwaad rammend op hun toetsenbord, begonnen te schelden. Een waar internet-utopia.

Terwijl ik de archieven van de blog uitbouwde, begon Taylors modeverhaal echt vorm te krijgen. Aan de hand van de transformatie van haar kleding kon ik de tijdlijn van onschuldige tienercountryster tot krachtige, selfmade woman precies volgen.

Met één beweging van haar waterval van pijpenkrullen inspireerde Taylor als beginnende countryster een stortvloed aan jonge vrouwelijke songwriters om een gitaar op te pakken, hun haar te krullen met een Conair-krultang en een zomerjurk en cowboylaarzen aan te trekken (dat gold ook voor deze Filipijns-Canadese vrouw in het noordwesten van Noord-Amerika, ook al week dat een tikje af van de plaatselijke esthetiek).

In een muziekindustrie die overspoeld werd door mannen van middelbare leeftijd vielen Taylors ongegeneerd jeugdige en vrouwelijke modekeuzes des te meer op. Het was een riskante strategie om de aandacht te vestigen op alles wat haar anders maakte in plaats van te proberen in de bestaande countrymuziekscene te passen. Haar eerste missie was natuurlijk om ervoor te zorgen dat mensen haar naam zouden kennen. En dat was precies wat Taylor in juni 2006 op briljante wijze voor elkaar kreeg door haar debuutsingle te vernoemen naar een van de grootste namen in de countrymuziek: Tim McGraw.

Door haar naam in één adem te laten horen met die van een van de beroemdste mannelijke artiesten in de countrymuziek richtte ze meteen veel aandacht op zichzelf. En toen ze eenmaal een voet tussen de deur had, ging ze door met het creëren van een imago dat voortborduurde op alles wat haar onderscheidde van de vorige countrygeneratie; haar betrouwbare formule van BCBG-zomerjurken in combinatie met cowboylaarzen was het kledingequivalent van een elevatorpitch. En waar ze maar kon, zorgde ze ervoor dat mensen haar naam onthielden, door elk optreden en elke verschijning – zonder uitzondering – te openen met de zin: *‘Hi, I’m Taylor.’*

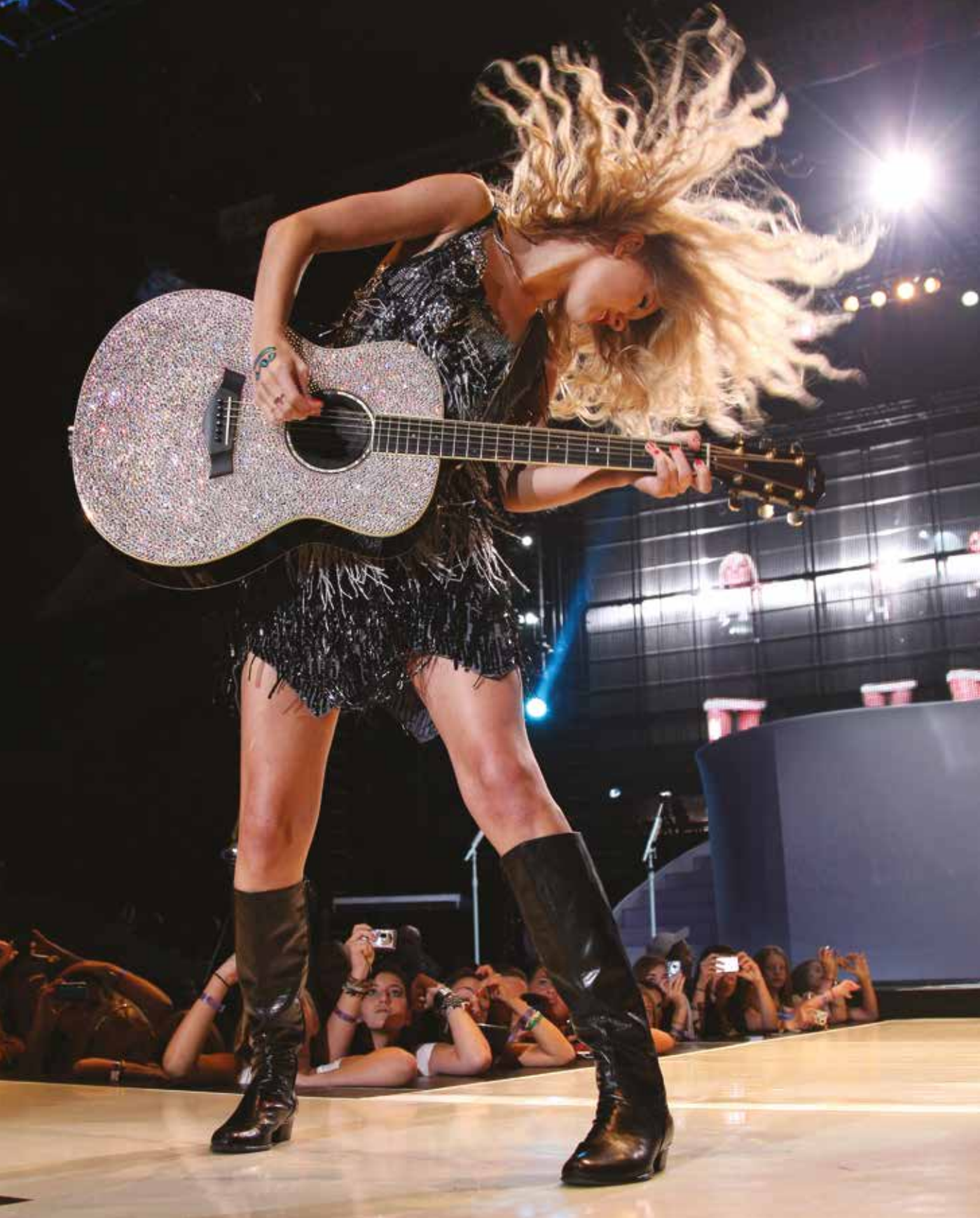
Terwijl Taylor haar identiteit vormgaf en zich ontwikkelde van countrysterretje tot country-/popprinses tot volwaardige internationale popsUPERSTER bleef haar stijl een afspiegeling van haar carrièrekeuzes. Naarmate ze haar publiek van trouwe countryfans uitbreidde met algemenere popluisteraars ademde haar mode steeds minder specifiek ‘countryzangeres’ en steeds meer gewoon ‘zangeres’. Met de release van haar tweede album, *Fearless*, in 2008 nam haar stijl een meer klassiek vrouwelijke vorm aan. Ze ruilde haar cowboylaarzen in voor open pumps, zonnejurkjes maakten plaats voor skater-mini’s, verwaaid krullend haar werd gladgestreken tot kortere, meer gedefinieerde krullende lokken en ze ging voor een palet met meer

glans en glitters. Haar muziek kreeg een dromeriger karakter, geïnspireerd door sprookjes en epische romances, en haar mode volgde dat voorbeeld.

Het is dan ook geen wonder dat ze een glinsterend, strapless, tulen juweeltje van Reem Acra droeg toen ze in 2009 de Country Music Association Awards bij elkaar veegde door elke prijs te winnen waarvoor ze genomineerd was – in totaal vijf, waaronder Album of the Year voor *Fearless*. De pailletten met sterretjes in het lijfje lieten haar stralen als de rijzende ster die ze was. Ik weet nog dat ik vond dat ze er echt uitzag als een moderne Disney-prinses, en het verbaasde me dan ook niet dat veel meisjes replica's van haar jurk kochten voor hun eerstvolgende schoolgala om zo hun eigen sprookje werkelijkheid te laten worden.

Taylors manier van liedjes schrijven is de reden waarom fans haar werk zo diep en intiem koesteren. Haar liedjes zijn niet zomaar muziek waar je naar luistert; ze voelen aan als de geheimen die fluisterend tussen alleen de allerbeste vriendinnen worden uitgewisseld op een slaapfeestje. Met haar authenticiteit en ongekunstelde oprechtheid trekt ze fans haar levendige wereld binnen. Haar vroegere werk zit vol ongegeneerde tienermeisjes-eerlijkheid die oprecht klonk omdat dat ook zo was. In eerste instantie wilde haar platenmaatschappij dat Taylor bepaalde details uit haar liedjes zou weglaten om ze toegankelijker te maken. Maar Taylor wist dat juist het tegendeel waar was. Ze koos er specifiek voor om de namen van jongens in haar liedjes te laten (Cory in 'Stay Beautiful', Drew in 'Teardrops on My Guitar', en de gelijknamige crush in 'Hey Stephen'), net als de leeftijden en data waarop dingen haar overkwamen ('Fifteen', '22', 9 juli in 'Last Kiss', 29 april in 'High Infidelity'), en om simpele en levendige details zoals de haarkleur (rood) van haar beste vriendin (Abigail) te benoemen. Deze details zorgden er niet voor dat haar werk minder toegankelijk werd – ze nodigden luisteraars juist uit om binnen te treden in de emotionele wereld van een tienermeisje. Een van haar beroemdste levensechte details is toevallig ook een kledingstuk: de symbolische sjaal in het diepgaande, minder commerciële nummer getiteld 'All Too Well' van haar album *Red* uit 2012. In het nummer volgen we de reis van een eenvoudige sjaal gedurende een relatie, van het onschuldige begin tot de *'casually cruel'* ondergang. In 2021 heb ik de sjaal weten op te sporen: Gucci. En eerlijk is eerlijk: als het mijn sjaal was geweest, had ik hem ook terug gewild.

In 2014 vielen er twee belangrijke gebeurtenissen in Taylors leven samen, die haar meest dramatische modeverandering tot dusver teweeg zouden brengen. Ten eerste verhuisde ze van Nashville, het centrum van de countrymuziek, naar de bruisende metropool New York City, en ten tweede zette ze alles op alles om 1989 te maken, haar eerste volledig in popstijl geproduceerde album. Beide beslissingen mondden uit in wat ik graag de era van Taylors 'New York Fashion Takeover' noem. Ik herinner me die tijd heel goed omdat er toen in mijn eigen leven ook twee

2

Fearless

DE POPPRINSES NEXT DOOR

ALS ARTIEST ERVAAR JE, VOORAL NA ZO'N INDRUKWEKKENDE BINNENKOMER IN de muziekwereld, na je debuut een delicate mix van opwinding vanwege je eerste succeservaring en angst voor de duizelingwekkende verwachtingen van je tweede poging. Om je status in de muziekindustrie te bevestigen is je vermogen om die 'tweedejaars'-dip te overwinnen misschien nog wel bepalender dan je debuut. En zo ging het ook met Taylors tweede album, *Fearless*, dat in 2008 uitkwam, toen we zagen hoe de patronen die dit deel van Taylors carrière zouden definiëren vorm kregen – zowel in haar muziek als, natuurlijk, in haar mode.

Nu ze haar wortels had verankerd als countryartiest liet Taylors tweede album en era haar langzame transitie naar een breder, meer mainstream en popgeoriënteerd publiek zien. De melodieuze banjo in de eerste single van het album, 'Love Story' – een moderne hervertelling van *Romeo en Julia* mét plottwist – maakte het

geheel net country genoeg om haar oorspronkelijke fanbase tevreden te stellen. Tegelijkertijd werd er echter ook een alternatief geproduceerde versie van het nummer uitgebracht dat volledig was ontdaan van elk beetje pittige zuiderse charme. In plaats daarvan was de banjo vervangen door scherpere percussie, elektrische snaren en snerpende gitaarklanken in een remix die speciaal gemaakt was voor popradio's. Tenzij je onder een steen hebt geleefd of sinds 2008 niet meer op een bruiloft bent geweest, weet je ongetwijfeld dat 'Love Story' uitgroeide tot wat nu wordt omschreven als Taylors grote doorbraak waarmee ze een nieuw muzikaal terrein betrad. Het teken aan de wand was toen 'Love Story' nummer één werd in zowel de country- als de pophitlijsten en het record van 1998 van Shania Twain als hoogst genoteerde cross-overcountryhit met 'You're Still The One' oversteeg. Tot op heden heeft 'Love Story' in de Verenigde Staten acht keer platina gekregen, waarmee het samen met 'Blank Space' Taylors op één na hoogst gecertificeerde single is ('Shake It Off' is haar nummer één en haar enige diamanten plaat).

Toentertijd speculeerden al veel mensen over hoelang de countrymuziekscene nog zou profiteren van Taylors jeugdige energie voordat ze compleet zou overstappen op pop. In een artikel van *Entertainment Weekly* waarin haar tweede muzikale opmars werd besproken, stond het volgende: 'Kunnen countryfans en -programmeurs – die soms geneigd zijn een beetje territoriaal te zijn – verwachten dat ze [Taylor] helemaal voor zichzelf kunnen houden?' De vraag die volgde was: 'Zal het cross-overpopsucces haar te pakken krijgen?' Taylor verdedigde zichzelf op gevatte wijze door haar succes in meerdere genres te labelen als een 'spill-over' – geen cross-over. En op radiotours voor country- en popstations als onderdeel van de promotie van *Fearless* bleef ze deze zin standvastig herhalen. Het culturele magazine *Slant* was niet erg te spreken over haar jeugdige, onervaren zangkunst, maar loofde

(VORIGE PAGINA) Wie wel eens een Taylor Swift-concert heeft bijgewoond, weet dat glitter en dramatische *hair flips* niet mogen ontbreken. Ergens vraag ik me af of de albumcover van *Fearless*, waarop Taylors uitwaaiende krullen te zien zijn, deels geïnspireerd is op deze magische momenten in de livesetting, wanneer Taylor zich waarschijnlijk op haar vrijst en gelukkigst voelt. Ze moet vast in elk haarzakje de herinnering aan deze momenten voelen, waarin haar dromen werkelijkheid werden met één krachtige zwiep van haar krullen. Daarnaast kan ik me ook voorstellen dat ze er bewust voor koos om jurken met kwastjes en franjes te dragen, zoals deze ombré-jurk van Mandalay, om het zwiepende effect van haar haren terug te laten komen in haar kleding. En dan hebben we het nog niet eens over de imposante combinatie van de glinsterende franjes met de schittering van haar Taylor Guitar. Als bewijs van haar doe-het-zelfmentaliteit lijmde Taylor met de hand duizenden kristallen op de voorkant van de gitaar om deze om te toveren tot een verlengstuk van haar sprankelende stijl.

Taylor's lyrische kracht, net als haar vermogen om een popsong te structureren, met de opmerking dat 'bijna elk nummer op *Fearless* beproefde verhaalconventies volgt en vaker wel dan niet opbouwt naar geweldige pop-hooks'.

Met de derde single van *Fearless*, 'You Belong with Me', benadrukte Taylor haar talent voor popmuziek nog meer doordat het niet alleen haar eerste nummer 1-single werd die bovenaan de Radio Songs-hitlijst van *Billboard* kwam te staan, maar ook de eerste cross-overcountrysingle ooit die dit bereikte. De lyrics van het nummer en de bijbehorende videoclip positioneren Taylor duidelijk als het lieve meisje dat over het hoofd wordt gezien door een onbeantwoorde middelbareschoolliefde: een meisje dat sneakers draagt en jaloers vanaf de tribunes naar het geïdealiseerde populaire cheerleadermeisje kijkt dat korte rokjes en hakken naar school draagt en alle aandacht van haar crush opeist. In de video speelt Taylor beide personages: ze draagt een brunettepruik en een *Mean Girls*-approved geruit minirokje om de rol van de kattige *hot girl* te spelen, en ze kleedt zich als zichzelf – maar dan wel met een té grote bril met zwart montuur – om het smachtende nerdy meisje uit te beelden. Hoewel het vast ook gewoon heel leuk was om deze kostuums te dragen, voelde het ook als een speelse meta-voorbode van haar toekomstige modemetaformoses en een subtiele knipoog naar oplettende fans waarmee ze aangaf dat onder al die lagen nog steeds de 'echte' Taylor schuilt.

In essentie gaat *Fearless* over alledaagse romantiek, maar dan met een sprookjesachtige twist; *Fearless* bekrachtigde de weemoedige, hopeloos romantische ideeën die altijd centraal hebben gestaan in Taylor's merk en identiteit en waar elk tienermeisje wel een tijdje in gelooft. Het was een simpele en toch radicaal andere invalshoek die inspeelde op de overgangperiode waarin je de leeftijd bereikt dat kindersprookjes voor het eerst ineens écht zouden kunnen uitkomen: de gedachte dat er uiteindelijk, ondanks al het liefdesverdriet op de middelbare school, een prins op je wacht die je hand zal pakken (en je misschien wel je eerste échte liefdeskus zal geven). *Fearless* vormde ook het begin van wat uiteindelijk een binnenpretje in de muziekindustrie zou worden, namelijk dat je met zekerheid kon verwachten dat Taylor Swift een nieuw album zou uitbrengen in het laatste kwartaal van elk even jaar; dit patroon zou namelijk vijf hele album-cycli standhouden, verspreid over acht jaar.

Toen in haar liedjes steeds meer mainstream popelementen werden geïntegreerd om een groter publiek aan te spreken, maakte haar kledingstijl een soortgelijke ontwikkeling door. De nicheaccessoires die ooit de ankerpunten van haar debuutstijl waren geweest, zoals haar kenmerkende cowboylaarzen, droeg ze nu minder vaak en werden regelmatig afgewisseld met nieuwkomers in haar kledingkast, zoals metallic pumps met hoge hakken (*peep-toe*, met plateauzool) en kniehooge laarzen (zwart, meestal van leer). Ook haar casual zomerjurkjes werden zo nu en dan omgeruild voor meisjesachtigere glitterjurken.

Aansluitend bij de sprookjes- en liefdesthematiek van *Fearless*, een album dat het bestaan van ware liefde erkende ('Love Story') en tegelijkertijd ook de façade ervan ('White Horse'), speelde Taylor vaak de rol van een 'jonkvrouw in nood' of een meisje wier romantische interesse over het hoofd wordt gezien met behulp van theatrale kostuums. Haar stijlkeuzes begonnen speelser en fantasierijker te worden, met kledingstukken die een moderne kijk op het Shakespeare-tijdperk verbeeldden.

Haar liefde voor prom-achtige baljurken nam verfijndere vormen aan toen ze met meer high-end designers ging samenwerken voor haar looks op de rode loper. Een look waar ik met veel genegenheid aan terugdenk is de look die ze in 2008 droeg naar de Academy of Country Music Awards, toen ze haar allereerste award van de academie won in de categorie New Female Vocalist. De uitreiking vond zes maanden voor de release van *Fearless* plaats, en vier maanden voordat het publiek zou worden meegevoerd in de speelse sprookjeswereld van 'Love Story'. Nu ik er zo op terugkijk, voelde het ook als een hint naar wat nog zou komen.

Haar kenmerkende krullen waren losjes opgestoken, meer uitgeborsteld en weelderiger dan de stijvere, gedefinieerde pijpenkrullen van haar debuutperiode. Haar strapless Marchesa-jurk had een gerimpeld lijfje en een rok van wit chifon met een vloeiende, Griekse uitstraling. De enige versieringen van de jurk waren de subtiele bloemendetails en gouden biesjes bij de golvende halslijn. Zo zag ze er meer uit als een gepolijste prinses dan als een kersverse dromer uit een klein stadje; Taylor had dus officieel afscheid genomen van haar prom-jurken die rechtstreeks uit een winkelcentrum leken te komen.

Haar tranentrekkende aanvaardingsspeech herinnerde iedereen er al snel aan dat ze nog maar een meisje was dat op het punt stond haar carrière te lanceren. Ze hield het kort en bondig en zei trillend en vertederend: 'Er zijn zoveel mensen die het verdienen om hiervoor bedankt te worden, maar ik ga er maar één bedanken. En dat is de persoon die het altijd heerlijk vond om met haar vriendinnen te gaan

(LINKS) Deze jurk van Jenny Packham, die Taylor droeg bij de opening van de Fearless Tour tijdens een snelle kostuumwissel op het podium (volgende pagina, helemaal rechts), is als een brug tussen de countryachtige zomerjurkjes uit Taylors vorige era en de esthetiek van de *Fearless*-era met meer gestroomlijnde en sprankelende jurken. Die fonkelende versieringen doen me denken aan een westernshirt met franjes en kwastjes, maar dan wel een versie die je zou kunnen aantreffen in de kledingkast van een tienermeisje. Het silhouet voelt vertrouwd (een jurk en laarzen), maar het effect is eleganter en moderner, vooral in vergelijking met de paisleyprints en korsetten van vroeger – een dierbare (maar gelukkig verre) herinnering waar we nu (liefdevol) huiverend op mogen terugkijken.

(RECHTS) We weten niet zeker waar dit hartjes-handgebaar precies vandaan komt, maar Taylor heeft het symbool ongetwijfeld populair gemaakt (in ieder geval ben ik haar nu dankbaar voor de handige emoji die ervan is gemaakt). Het symbool werd een van haar handelsmerken tijdens tourneeoptredens en interviews in de *Fearless*-era, een gebaar dat door haar publiek altijd vrolijk beantwoord werd. 'Het hartjes-handgebaar is een soort combinatie tussen "ik hou van jullie" en "dank jullie wel",' legde Taylor in 2011 uit aan *The New York Times*. 'Het is gewoon een lieve, simpele boodschap die je kunt overbrengen zonder een woord te zeggen.' Deze specifieke jurk van Marc Bouwer was een fonkelende (en dus door Taylor goedgekeurde) versie van een little black dress. Het jurkje overleefde elke avond een drijfmat optreden: haar iconische opvoering van 'Should've Said No' met regenmachine, die ze voor het eerst liet zien op de Academy of Country Music Awards van 2008. Die uitvoering was zo goed en gedenkwaardig dat de liveversie ervan ook diende als de officiële videoclip van het nummer. De theatraliteit van het optreden was inderdaad zo onvergetelijk dat Taylor er zelf stiekem naar terugverwees in de videoclip van 'Anti-Hero', uitgebracht als de eerste single voor haar album *Midnights* uit 2022.

(HELEMAAL RECHTS) Wat is een betere broedplaats voor dramatische liefdesverhalen die een shakespeareaans toneelstuk waardig zijn dan de middelbare school? De theatrale kostuums vormden een van de bouwstenen van *Fearless*, zoals blijkt uit het contrast tussen de afgezaagde banduniformen (zoals deze van Tommy Keenum) waarmee de Fearless Tour werd geopend, en de gigantische baljurken met hoepelrokken die zouden volgen. Deze outfits symboliseren de evolutie van een tienermeisje dat geobsedeerd is door het concept van idyllische sprookjesromances, maar wier realiteit met eenzijdige verliefdheden aan de lopende band als middelbare scholier daar gewoon niet mee strookt. Waar Taylor tijdens haar debuut vooral bezig was om een visueel uniform te creëren, stond haar tweede album in het teken van het aantrekken van verschillende kostuums. Met *Fearless* begon Taylor, die inmiddels al effectief een eigen visuele identiteit had neergezet, genoeg vertrouwen te krijgen in haar imago om te experimenteren, zich te vermommen en in verschillende rollen te kruipen om haar muziek te verbeelden – een trend waar ze later in haar carrière op terug zou komen terwijl ze meer legendarische vormen van storytelling verkende.

